

die in één kerkelijk saamleven vereenigd zijn, elkaar in nood helpen en in alle wezenlijke behoeften hun bijspringen. Zelfs mag en moet betuigd, dat allengs geheel onze diaconale inrichting vervalscht is. De Diaconie moet te hulp komen bij allen, die voorgoed of tijdelijk in nood verkeeren, en zulks niet om aldoor van week tot week bij te schieten, maar om van lieverlede geheel den noodstand een einde te doen nemen. Geheel de onderscheiding tusschen diaconale behoeftigen en persoonlijk verlegenen is uit den Booze. In Christus' Kerk mogen, zal 't wel zijn, niet dan broeders saamleven, en alwie, zij 't ook zeer tijdelijk, in ongellegenheid verkeert, moet met broederlijke liefde geholpen worden. Het was daarom zoo radicaal tegen den eisch van 't Christelijk leven ingaande, dat 't jarenlang vanzelf scheen te spreken, zoo de „bedeelden” — gelijk dan de geliefkoosde term was — als een soort onder voogdij gestelde personen van alle politiek kiesrecht werden uitgesloten. Zonder voorbehoud is het onzerzijds dan ook toegejuicht, dat thans aan die uitsluiting van de bedeelden een eind zal komen; en het deed pijn, te merken, dat er toch nog een zijgroep van Christenen was, die zich tegen deze wederopneming van de bedeelden verzetten dorst. 't Geheele woord van „bedeelden” had nimmer onder ons in zwang moeten komen. Ook maar te spreken van „bedeelden” doet reeds afbreuk aan de eere der Christelijke liefde, die niet volstaat met de gemeene naastenliefde te betrachten, maar nog altoos verre boven de naastenliefde moet uitgaan. Zeker, er kunnen op een gegeven oogenblik door eigen schuld of ongeval hongerenden zijn, die om brood roepen. Bedelaars zijn er altoos geweest. Maar op dezen stand van zaken mag de instelling der Diaconie niet rusten. Al komt gedurig nood en ellende uit den jammer van de zonde op, de Kerk van Christus mag zulk een noodstand nimmer als een duurzame *gesteldheid* aanvaarden. Er is daarom ook geen oogenblik sprake van, dat de „kleyne luyden” naar Prins Willem's bedoeling enkel bestaan zouden hebben uit half-hongerlijdenden. Die „kleyne luyden” van Prins Willem zijn niet enkel de kommervollen, niet enkel de verlegenen, niet de half-hongerlijdenden. Ook wel dezen, want ook dezen allen tellen mede, edoch, ook onder dezen